

SCHRIJVER VAN DE BIEB-BENDE

Bram en het Zoldermysterie

MICHAEL REEFS

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

Bram en het Zoldermysterie

MICHAEL REEFS

Van dezelfde auteur:

*De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders**

*De Bieb-bende 2: Duister carnaval**

*De Bieb-bende 3: De Tijdwachter**

*De Bieb-bende 4: Schim van het Kwaad**

De Bieb-bende 5: De Schatbewaarders

De Bieb-bende 6: Het Middernachtcircus

*Ook als e-book verkrijgbaar

Bram en het Zoldermysterie

MICHAEL REEFS

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

**De Nederlandse
Kinderjury
2018**

Eerste druk oktober 2017
Tweede druk januari 2018

© 2017 Michael Reefs
© 2017 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds (tekstbureaucharizma.nl)*
Eindredactie: *Bianca Nederlof (manuscriptredactie.nl)*

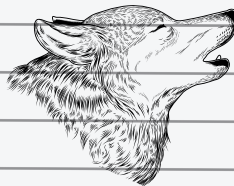
Omslagillustratie: *LukeSure*
Auteursfoto omslag: *Robin Jacobi*
Overige illustraties: *Shutterstock*

ISBN 978-90-821909-9-1 (hardcover)
NUR 282, 283

www.michaelreefs.nl
www.uitgeverijstormsteen.nl

Inhoudsopgave:

1	Een vreemd meisje	7
2	Een waardevolle ontdekking	12
3	Vreemde experimenten	18
4	Mei-Lin	28
5	De Zoldermystici	38
6	Geluiden op zolder	46
7	Een schatkist op de bodem van de vijver	53
8	Een schaduw in de garage	59
9	Een kamer vol geheimen	69
10	Een magische reis	78
11	Rio de Janeiro	83
12	Mei-Lins verhaal	91
13	Een angstaanjagende vrouw	97
14	Een spannende klimtocht	107
15	De aanval van de heks	114
16	Zo vrij als een vogel	121
17	De laatste secondes	128
18	Een nieuwe missie	134
19	Een verlaten dorp?	140
20	Gordijnen van licht	149
21	Een mysterieuze bol	157
22	In de kerk	164

23	Steenstof	171
24	Vreemde speerrijen	181
25	People's Park	187
26	Onhandige stokjes	194
27	Een verrassing in de tempel	201
28	Opá's geheim	207
29	De Oejawái	215
30	Een verlaten fabriek	222
31	Een gevaarlijke nepperd	230
32	Weg van de zolder	236
33	Robotstofzuiger	242
34	Terug naar het begin	249
35	Afscheid met tranen	256

Een vreemd meisje

Bram staart naar de enorme ijzeren bal die langzaam door zijn oude huis slingert en het als een kaartenhuis ineen laat storten. Overal spieken stalen kabels en buizen boven het puin uit. Het is geen gezicht. Binnen een uurtje is er niets meer van over. Dan bestaat deze hele straat alleen nog maar in Brams hoofd. Kostbare herinneringen, zoals de opa van Bram altijd zei.

Brams vader slaat een arm om zijn schouder. ‘Ik had nog meer handtekeningen moeten verzamelen,’ zegt hij.

Daar is zijn moeder het niet mee eens. ‘Dit had je niet kunnen voorkomen. Die huizen staan al langer in de weg. Als ze nu niet werden gesloopt, zou het over een paar jaar wel gebeuren.’

Brams jongere zusje Lotte houdt zijn hand stevig vast. Af en toe knijpt ze erin. Ze vindt het vast eng. Ook al hebben hun ouders haar al heel vaak uitgelegd wat er gaat gebeuren, ze blijft maar vragen waar ze haar barbiehuis moet neerzetten. En waar haar knuffelhond Snuf nu zijn water moet drinken.

Zelf is Bram ook niet zo enthousiast over de verhuizing. Hij moet zijn vrienden van school gaan missen. Hij is wel

blij dat ze niet meer in deze buurt gaan wonen. Al die strenge oude mensen werken hem op zijn zenuwen. Ze kunnen nergens tegen en hangen de hele dag uit hun raam. Dan schreeuwen ze dat Bram niet op de stoep mag fietsen, of dat hij niet zo hard met zijn voetbal tegen de muren moet gooien, want dan schudden hun kasten met kostbaar servies.

Diezelfde oudere mensen staan nu vlak achter hem. Ze hebben allemaal een hand voor hun mond geslagen en mompelen onverstaanbare woorden. Dat doen ouderen vaak. Het lijkt wel alsof ze alleen nog maar binnensmonds kunnen praten als ze de zeventig zijn gepasseerd.

Ook Brams oma staat ertussen. Zonder opa. Die is precies een jaar geleden spoorloos verdwenen. Een grote zoekactie heeft niets opgeleverd. Uiteindelijk hebben ze het opgegeven. Brams oma gelooft dat hij op een dag gewoon weer terug zal komen. Nu woont ze helemaal in haar eentje in het grote landhuis, ver van het dorp vandaan.

De enorme sloopkogel slaat de laatste muur omver. Met een oorverdovende klap valt hij op al het andere puin. Er komen mannen met gele helmen het terrein op. De sloopkogel hangt stil in de lucht. Het monster is klaar voor vandaag. Klus geklaard!

Brams moeder draait zich als eerste om. ‘Dat was het dan. Ons huis is er niet meer.’

De meeste ouderen vertrekken.

‘Zullen we ook gaan?’ vraagt Brams vader. ‘Het is best fris. Wat vinden jullie ervan om met z’n allen iets te gaan

eten in restaurant *De Dorstige Bij*?

Bram rammelt van de honger. Hij heeft sinds vanochtend niets meer gegeten. Ze hebben tot laat in de middag spullen in dozen gestopt. Die staan nu bij oom John, omdat die het dichtst bij hen in de buurt woont. Morgen wordt alles naar het grote huis van oma gebracht, waar ze een tijdje zullen gaan wonen.

Het is druk in het restaurant. Een ober begeleidt Bram, Lotte, zijn ouders en zijn oma naar een tafel helemaal achterin. Daar is het rustig.

‘Wat willen jullie drinken?’ vraagt de ober en hij neemt van iedereen de bestelling op.

Bram kan niet kiezen tussen limonade of cola. Van zijn moeder mag hij nooit cola, dus dit is zijn kans.

‘Ik lust wel een cola,’ zegt hij als het zijn beurt is om de bestelling door te geven.

‘Bram,’ zegt zijn moeder meteen. Oh jee, nu is ze vast en zeker kwaad. ‘Waarom kies je niet iets anders?’

‘Daarom niet.’ Bram slaat zijn armen over elkaar en probeert de blik van zijn moeder te ontwijken. ‘Ik lust ook wel eens cola.’

‘Je weet dat het niet goed voor je is. We hadden toch afgesproken...’

Bla bla bla, denkt Bram. Telkens hetzelfde. Altijd is ze bezig over gevaren hier en gevaren daar. Wanneer houdt ze daar eens mee op?

Gelukkig verdedigt zijn oma hem vandaag.

‘Laat Bram lekker zijn cola drinken,’ zegt ze. ‘Het was vandaag nogal een vreemde dag, voor ons allemaal.’

‘Zeg dat wel,’ zegt Brams vader. ‘We zijn officieel ons oude huis kwijt.’

‘Nou, zo kan ie wel weer,’ zegt Brams moeder. ‘Laten we er maar over ophouden. Ik vind het al erg genoeg dat de gemeente haar zin heeft doorgeduwd. In dat huis hebben we jarenlang met plezier gewoond. Maar je hebt gelijk, Bram mag wel een cola voor deze keer.’

Er verschijnt een glimlach op Brams gezicht.

Zijn vader haalt zijn mobiel tevoorschijn. ‘Ik heb hier nog een paar foto’s van pap,’ zegt hij tegen oma. ‘Misschien wil je ze zien.’

Terwijl ze met z’n allen allerlei herinneringen ophalen, speelt Bram met zijn bestek. Uit eten gaan is altijd zo saai. Uren wachten tot het eten wordt gebracht, terwijl zijn ouders alleen maar over saaie dingen kletsen.

‘Bram?’ zegt zijn zusje ineens.

Bram legt de vork op zijn bord. ‘Hm?’

‘Dat meisje daar kijkt de hele tijd naar jou.’

Verbaasd kijkt Bram op. Recht tegenover hem, aan een tafel die twee meter verder staat, zit een meisje met gitzwart haar. Ze draagt een bril met ronde glazen en een versleten jurk. Er zitten overal gaatjes in en er hangen draadjes los. Ze ziet er niet Nederlands uit. Ze kijkt hem onderzoekend aan.

Dan houdt ze plotseling haar mes omhoog en wijst er-

mee naar het plafond. Ze glimlacht en kijkt zelf ook omhoog.

Bram volgt haar blik. Aan het plafond is niets gekst te zien. Er zit een rooster, waar sliertjes aan hangen die op de luchtstroom dwarrelen. Daarboven zit de zolder van het restaurant, weet hij.

Het meisje knikt en probeert duidelijk te maken dat hij nog eens moet kijken. Maar hoe Bram ook zijn best doet, hij kan niets bijzonders ontdekken. Dat meisje is vast knettergek. Ze ziet dingen die er niet zijn.

Als de ober met het eten komt, is het meisje verdwenen. De tafel is maar kort leeg. Nieuwe gasten worden door een tweede ober naar de tafel begeleid.

Terwijl Bram zit te eten, hoort hij boven zich geluiden. Het klinkt alsof er iemand op zolder loopt. Aan de gezichten van de anderen te zien, horen zij het niet.

Dan klinken er een paar plofgeluiden. Vervolgens is het stil.

Bram schudt zijn hoofd. Het is vast zijn verbeelding.

Een waardevolle ontdekking

De verhuishagens zijn te laat. Brams vader staat te schelden in de voortuin van oom John. Hij heeft al zeker tien keer gebeld met het verhuisbedrijf.

Bram zit op de stoep en speelt een spelletje op de iPad. Af en toe kijkt hij naar het einde van de straat. Daar kunnen ieder moment drie grote verhuishagens vandaan komen.

‘Liefje, wil je niet nog wat eten?’ vraagt zijn moeder, die naast hem komt zitten. ‘Ik heb sandwiches gemaakt.’

‘Nee hoor,’ zegt Bram, terwijl hij per ongeluk verkeerd op het scherm drukt. ‘Verdorie, nu ben ik alweer af.’

Lachend staat zijn moeder op en loopt terug het huis van oom John in.

‘Ah, daar komen ze eindelijk!’ hoort hij zijn vader niet veel later roepen.

Bram sluit meteen de app af en staat op. Daar komen de drie wagens aangereden. Het lijkt net een stoet voor een koning. In de voorste wagen zitten twee sterke mannen. Ze

rijden tot vlak voor Bram en stappen tegelijk uit.

‘Goedemorgen knul,’ zegt de ene en hij aait over Brams hoofd.

Lekker dan, nu zit zijn haar ook nog in de war.

‘Dat werd tijd,’ zegt zijn vader. ‘Waarom duurde het zo lang?’

Terwijl de mannen uitleggen waarom ze zo laat zijn, loopt Bram langs de andere wagens. Ze zijn veel groter dan hij had verwacht. Daar past met gemak de hele kunstverzameling van zijn vader in. Wat zal zijn oom blij zijn als alles weer uit de garage en kelder weg is. Hij heeft het er altijd over. Gelukkig heeft Brams oma er geen problemen mee. Zij vindt het prima dat het allemaal in haar huis wordt opgeslagen.

Bij de laatste wagen blijft Bram staan. Hij kijkt toe hoe een man van het verhuisbedrijf de grote klep aan de achterkant opent en een enorme ruimte zichtbaar maakt. Het lijkt daarbinnen nog groter dan in zijn oude kamer.

‘Je kunt maar beter aan de kant gaan,’ zegt de man tegen hem. ‘Als je ons in de weg loopt, kunnen we ons werk niet goed doen.’

Bram glimlacht alleen en steekt zijn handen in zijn broekzak. Zonder iets te zeggen houdt hij alles nauwlettend in de gaten.

Een kwartier later worden de eerste dozen uit het huis gehaald. Zeker tien mannen lopen af en aan en zetten alles in de voorste wagen. Als deze tot aan de laadklep gevuld is,

gaan ze door met de tweede.

Af en toe helpt Bram met het dragen van een lichte doos. Hij stelt zich voor dat daar allemaal materiaal in zit voor een reis naar Mars. Ja, dat is pas spannend! Dan gaan ze met een groot ruimteschip op reis, zoals in *Star Wars*. En dan ontmoet hij allemaal vreemde wezens. Zou hij dan ook nog kunnen voetballen daar? Dat wil hij natuurlijk niet opgeven. Bram grinnikt. Hij zou die wezens wel willen leren voetballen. Hij ziet al voor zich hoe ze de bal wegschoppen met lange tentakels.

‘Weer met je gedachten afgedwaald?’ vraagt zijn vader.

Bram kijkt omhoog naar zijn vader en tovert een brede grijns op zijn gezicht. ‘Ik was even op Mars.’

‘Daar is het vast net zo warm als ik het nu heb.’ Zijn vader heeft het zweet op zijn voorhoofd staan. Het praten gaat hem niet gemakkelijk af. Geen wonder, hij draagt alle zware dozen.

Brams moeder heeft een map met formulieren bij zich waar ze alles op afstreept. Bram kijkt stiekem mee. Er staan zo veel dingen op dat hij er duizelig van wordt. Laat die taak maar aan zijn moeder over, daar is ze goed in. Dat doet ze ook de hele dag als ze op kantoor werkt.

Gelukkig is Lotte er niet. Die zou alleen maar in de weg lopen. Ze is samen met oma alvast naar het grote landhuis, om ruimte te maken voor alle spullen. Brams oma heeft nogal last van haar heupen. Ze heeft er al een paar keer voor in het ziekenhuis gelegen. Dat is ook de reden waarom

Bram, Lotte en hun ouders de bovenverdieping van het grote huis krijgen. Oma heeft moeite met traplopen.

De laatste doos wordt door oom John naar buiten gebracht.

‘Deze stond nog achter in de kelder,’ puft hij.

Weer zo’n zware doos. Daar zijn er best veel van, want zijn vader verzamelt alles wat los en vast zit.

Bram wil wel een handje helpen. Hij houdt zijn handen tegen de onderkant van de oranjebruine doos en loopt met oom John naar de achterste verhuiswagen.

Brams vader kijkt verbaasd naar de doos.

‘Die is niet van ons. Wat zit erin?’

Oom John zet de doos neer. Hij haalt het deksel ervanaf. Bram kan zijn ogen niet geloven. Dat moet wel een schat zijn! Er zitten allemaal blinkende voorwerpen in. Dit moet vast veel geld waard zijn.

‘Hoe kom je daaraan?’ vraagt Brams vader. ‘Dit zijn ontzettend waardevolle spullen.’

Als hij dat zegt, dan is het ook echt waar. Brams vader is namelijk kunsthistoricus. Hij houdt zich vooral bezig met waardevolle collecties in het museum. Als er nieuwe voorwerpen komen, dan moet hij ze grondig inspecteren.

‘Zoals ik al zei, het stond achter in de kelder.’

Brams vader haalt een kelk uit de doos. Hij lijkt op de beker die Bram vorig jaar met zijn voetbalteam heeft gewonnen.

‘Deze is meer dan duizend jaar oud,’ zegt Brams vader

gefascineerd, terwijl hij het voorwerp van alle kanten bekijkt. Aan de onderkant is een glimmend plaatje bevestigd, met een tekst erop. Bram probeert het te ontcijferen, maar al die vreemde tekens zeggen hem niks.

‘Worden we nu rijk, pap?’ vraagt hij. Hij hoopt van wel, want dan hoeven ze niet naar het huis van oma. Dan kunnen ze lekker een nieuw huis laten bouwen. Met een grote tuin en een zwembad. Hij ziet het al helemaal voor zich. En natuurlijk dicht in de buurt van hun oude huis, zodat hij weer met zijn vrienden robotoorlog kan spelen, kan voetballen op het grasveldje en belletje kan trekken.

‘Dit kan wel een paar miljoen opleveren,’ zegt Brams vader. ‘Ik moet het eerst nader onderzoeken.’

Oom Johns mond valt open. ‘Ga weg! Meen je dit serieus? Hoe komt zoiets in mijn kelder dan?’

‘Ik denk dat we dat beter aan moeder kunnen vragen.’

‘Waarom denk je dat moeder hier iets mee te maken heeft?’

‘Dit is een doos van haar zolder. Ik weet het zeker, want ik heb haar vorige maand nog geholpen die op te ruimen. Ik zal het haar morgen vragen.’

Bram blijft naar de kelk kijken. Het ding is spuuglelijk. Overall zitten doffe juwelen, zelfs aan de twee oren. Het goud is op sommige plekken bijna zwart geworden. Hoe kan zoiets zo waardevol zijn? Misschien moet hij vaker bij zijn vader gaan kijken als hij aan het werk is, dan heeft hij later ook verstand van dat soort belangrijke dingen. Ja, dat zou

wat zijn. Dan komt hij misschien wel op televisie, omdat hij een belangrijke ontdekking heeft gedaan. Dan is hij overal in het nieuws, waar hij trots de beker in zijn hand omhoog houdt en de mensen thuis vertelt hoe gevaarlijk het was om die beker te vinden. Dat hij door donkere moerassen moest waden en door diepe grotten moest kruipen, vol met afgrijselijke monsters en glibberige slangen die een schatkist verborgen hielden. Daar vond hij de beker in. En...

Hij wordt door het getoeter van een van de verhuiswagens uit zijn droom geholpen. Alles is ingeladen. De drie wagens vertrekken naar zijn nieuwe thuis.

Vreemde experimenten

Het huis van oma Van der Horst is zo groot dat Bram het niet eens op de foto krijgt. Hij gaat zo ver mogelijk tegen het hek aan het einde van de oprijlaan staan en probeert het grootste deel van het huis met zijn telefoon in beeld te krijgen. Verdorie, nog steeds mist er een stukje links en rechts.

‘Waarom maak je een foto?’ vraagt Lotte, die plotseling naast hem opduikt.

‘Zodat ik het later kan natekenen.’ Dan ziet hij de jurk van Lotte. Die hoort wit te zijn, maar is nu aan de onderkant helemaal bruin. ‘Waar ben je geweest?’

Hun moeder vindt het helemaal niet leuk als hun kleren vies worden. Ze is bang dat ze die troep mee het huis in nemen. En dan moet ze alles weer gaan schoonmaken. En dat gebeurt best vaak, want Lotte zou het liefst naast een varken in een modderpoel gaan rollen. Lotte is gewoon een viespeuk. Dat was ze al toen ze werd geboren. Ze had mama’s buik onder gepoept. Bram heeft dat verhaal al heel vaak gehoord. Hij moet er steeds aan denken.

‘In de grote tuin achter het huis,’ zegt Lotte enthousiast. ‘Ik was bij de vijver, maar die kun je bijna niet zien. Er han-

gen allemaal planten overheen.'

'Pas maar op dat je er niet in valt.' Bram laat zijn telefoon zakken en bladert door de foto's die hij heeft gemaakt. Nu hij ze nog eens ziet, is hij er best trots op. Er staan foto's van insecten tussen, kleine vogeltjes, een hert, een dikke koe en een zwaan. Ook het landhuis staat er best goed op.

'Mooi Bram,' zegt Lotte voordat ze weer wegrent.

Bram wil achter haar aan rennen, maar dan hoort hij zijn moeder roepen. Wat wil zij nu weer? Hij heeft haar toch al genoeg geholpen met uitpakken?

Hij gaat naar binnen, maar ziet haar niet. Bram loopt door de ruime entreehal en kijkt langs de trap omhoog naar de eerste verdieping. Er ligt een witte loper over de trap treden, die ervoor moet zorgen dat de rode bekleding niet vies wordt. Er lopen een paar mannen de trap af.

'Hebben jullie mijn moeder gezien?' vraagt Bram.

De laatste man draait zich om en wijst naar boven.

Brams moeder is in hun slaapkamer, de bedden aan het opmaken. Overal staan dozen, sommige half leeg en andere nog hartstikke vol.

'Daar ben je,' zegt Brams moeder. 'Zou je zo lief willen zijn om mijn lijst even te halen? Ik moet een paar dingen doorstrepen. Hij ligt beneden, in de keuken.'

Bram knikt en loopt de gang weer op. Die is superlang. Het is dat ze hier niet mogen rennen, anders zou hij in een seconde aan de andere kant zijn.

Nieuwsgierig opent hij een paar deuren. De mees-

te kamers zijn leeg. Vroeger stonden er allemaal vreemde voorwerpen van zijn oma en opa, uit allerlei verschillende landen. Hij kan zich nog goed die gek uitzierende paal herinneren, die uit meerdere hoofden bestond. Een totempaal, volgens zijn vader. Maar alles is weggehaald. Veel is verkocht op rommelmarkten. En nu komen er weer veel gekke spullen binnen, deze keer van zijn vader.

Bram opent ook de deur die naar de oude slaapkamer van zijn oma leidt. Er staat nog een bed, de grote kledingkast is leeg. Boven het bed hangt een vreemd schilderij. Er is alleen een staf op te zien. Die staf ziet er echt uit, alsof hij zo van de houder gepakt kan worden.

Vlug kijkt Bram om zich heen. Hij mag hier eigenlijk niet komen. Hij glipt de kamer in en gaat op het bed staan. Van dichtbij ziet hij dat het helemaal geen schilderij is. Het is een glazen kast en de staf is echt. Bram zou hem graag willen vasthouden, maar hij krijgt het glas niet weg. Er zit een slot op. Waarom zou oma zoiets boven haar bed hangen? Of misschien is het van opa. Ja, dat is het natuurlijk. Een aandenken aan hem. Maar waarom hangt het dan hierboven in plaats van beneden, in oma's nieuwe slaapkamer?

Teleurgesteld springt Bram van het bed af en verlaat de kamer.

Hij loopt helemaal naar het andere eind van de gang. Daar is zijn kamer. Meer dan een bed staat er nog niet in. Morgen gaan ze alles inrichten. Een heleboel dozen met zijn spullen erin staan tegen de muur, klaar om uitgepakt te wor-

den. Op de muren zit nog bloemetjesbehang. Volgens zijn moeder was dat vroeger modern. Bram vindt het spuuglelijk en hij hoopt dat er snel overheen behangen wordt.

Als hij de trap af loopt, rent zijn zusje met een grote kronkeltak in haar hand naar de woonkamer. Ze laat een nat spoor achter.

‘Help! Die slang wil me pakken!’ Ze laat de stok vallen en blijft op een afstandje staan. Voorzichtig komt ze dichterbij en duwt met haar vinger tegen de stok, alsof het een echt dier is. ‘Nu ben je dood, stomme slang. Nu kun je me niet meer pakken!’

Bram moet lachen om de fantasie van zijn zusje. Ze is net zo gek als hij. Maar als zijn moeder dit ziet, dan heeft ze een probleem. De vloer zit onder het water en overal ligt zand.

‘Lotte, kijk nou toch.’ Bram loopt naar de stok. ‘Je hebt de vloer vies gemaakt.’

Lotte schopt de tak naar haar broer. ‘Nee, jij!’ Ze steekt haar tong uit en rent weg. ‘Pak me dan, als je kan.’

‘Lotte!’ roept Bram kwaad. ‘Kom die stok oprapen!’

Lotte rent een paar rondjes om de tafel in de woonkamer. Bram raapt de stok op en rent achter haar aan.

‘Toe nou, Lotte! Straks is mama weer kwaad,’ probeert Bram, ook al weet hij dat het niets helpt. Ze doet toch waar ze zin in heeft.

Als Brams vader met een grote kast op wieljes voorbij komt lopen, laat Bram de tak abrupt vallen.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vraagt hun vader.

‘Ik ging mama’s lijst halen,’ zegt Bram. ‘En Lotte was met een tak van buiten aan het spelen.’

Plotseling blijft Brams vader staan. De kast rolt nog een stukje door.

‘Ben je buiten geweest?’ vraagt hij geschrokken aan Lotte. ‘Toch niet achterom?’

Lotte schudt onzeker haar hoofd. ‘Nee, papa.’

‘Daar mogen jullie niet komen van oma. De tuin is niet onderhouden. Overal liggen vijvers verborgen onder de planten. Niet meer naartoe gaan, horen jullie me?’

Bram kijkt zijn vader vragend aan, terwijl Lotte weghuppelt.

‘Ik denk niet dat het alleen om de vijvers gaat, of wel?’ vraagt hij nieuwsgierig. ‘Is er meer aan de hand, papa?’

‘Heeft oma je niet verteld wat opa daar vroeger heeft gedaan?’

‘Ehm, nee. Wat dan?’

‘Hij had een schuurtje waar hij allerlei experimenten uitvoerde. En één keer ging het goed mis. Hij had iets gemaakt tijdens een experiment. Na de voltooiing ervan, kwam hij erachter dat het eigenlijk te gevaarlijk was. Toen hij het uitprobeerde, viel het in de vijver. Natuurlijk heeft oma naar het voorwerp gezocht, omdat ze het met eigen ogen wilde zien. Maar niemand kon het vinden. Opa deed er heel geheimzinnig over en oma was bang dat er iets zou gebeuren met degene die het wel zou vinden.’

‘Wat had opa dan gemaakt?’

‘Dat weten we dus niet precies. Het zou een vreemd apparaat geweest moeten zijn. Heel krachtig.’

‘Net zo vreemd als jouw spullen?’

Brams vaders mondhoecken krullen omhoog. Gelukkig, hij kan nog lachen.

‘Nee, Bram, mijn spullen zijn niet gevaarlijk. Oma was het er ook niet mee eens dat opa aan zoiets werkte. Ik was zelf ongeveer zo oud als jij toen *het* gebeurde.’

‘Wat gebeurde?’

Brams vader kijkt om zich heen. Het lijkt erop dat hij de kast verder gaat rollen, maar hij blijft toch nog even staan. ‘Zeg hier niets over tegen mama, goed?’

Bram knikt.

‘Het voorwerp had opa bijna opgezogen. Zijn benen zaten er al in en oma moest moeite doen om hem er weer uit te krijgen. Het voorwerp schoot weg en viel dus in een van de vijvers. Ik denk dat opa het jaren later heeft teruggevonden en er zijn mond over hield. En toen hij het opnieuw activeerde, verdween hij dus. Oma wil het er niet meer over hebben. Daarom mag er dus niemand meer in de tuin komen, omdat dat voorwerp nog ergens ligt.’

Bram kijkt zijn vader onderzoekend aan. Hij weet niet of hij dit moet geloven. Misschien is het gewoon een verhaal om hem bang te maken, zodat hij de tuin niet meer in gaat.

‘Oké, pap,’ zegt hij.

‘Je klinkt alsof je me niet gelooft,’ zegt zijn vader.

‘Het is nogal een vreemd verhaal.’

‘Dat vind ik ook, maar oma is als de dood dat er nog meer ongelukken in de tuin gebeuren. Dus gewoon oppassen, oké?’

‘Zal ik doen.’ Hij loopt verder. ‘Maar wat moet ik dan doen? Er is hier helemaal niks te beleven,’ moppert hij zachtjes. ‘Geen vrienden om mee te spelen en geen voetbalteam.’

Zijn vader komt achter hem aan.

‘Ik weet dat het moeilijk is voor je, maar voor ons is het net zo moeilijk. We moeten er gewoon het beste van maken, want we zullen hier zeker nog een jaar blijven wonen. Daarna kunnen we voor een nieuw huis gaan kijken.’

Bram weet niet wat hij hoort. Het is voor het eerst dat zijn vader dit zegt. Hij had gehoopt voor de kerstvakantie weer weg te zijn.

‘Echt niet,’ zegt hij kwaad. ‘Zo lang houd ik het hier niet uit.’

Hij wil verder lopen, maar zijn vader houdt hem tegen. ‘Luister, jongen, het kan nu niet anders. De prijzen van de huizen zijn enorm gestegen en wij verdienen niet genoeg om dat te kunnen betalen. Oma heeft aangeboden ons voor niks in huis te nemen. Daar maken we graag gebruik van. Op die manier kunnen we sparen, net zoals jij doet voor een nieuwe spelcomputer.’

‘Maar dat duurt ontzettend lang!’ zegt Bram verontwaardigd. ‘Dat geld heb ik volgend jaar nóg niet bij elkaar!’

Brams vader knipoogt. ‘Wie weet hoef je niet zo lang te wachten.’

Dat idee geeft hem hoop. Hij ziet zichzelf al achter de tv zitten, in een gloednieuwe supermoderne kamer. Niemand die hem stoort.

‘Oké, pap.’ Dan denkt hij weer aan het lijstje van zijn moeder. Ze is boven nog steeds op hem aan het wachten.

‘Ik ga straks trouwens nog even naar het grote winkelcentrum in de stad. Zin om mee te gaan?’ Met een knipoog voegt zijn vader eraan toe: ‘Mannen onder elkaar.’

Eigenlijk wil Bram gewoon naar zijn kamer, lekker lui op het bed gaan liggen. Maar dat betekent dat hij een ijsje moet afslaan van de beste ijssalon op aarde.

‘Ja, graag,’ zegt hij en dan loopt hij snel door naar de keuken.

Wat een puinhoop. Overal staat servies. Het grote kookeiland ligt bezaaid met bestek, er slingert zelfs een garde over de rand die achter een vork is blijven steken.

Gefascineerd kijkt Bram naar de oude pannen die boven het grote fornuis hangen. Ze blinken allemaal. Alsof ze van goud zijn. Die zijn vast veel waard. En de grote soeplepels, spatels en gardes die aan een stang hangen zien eruit als supergevaarlijke wapens. Daar kan Bram spionnen mee uitschakelen die in het huis rondlopen en geheime informatie willen.

Bram gaat op een kruk staan en pakt een spatel. Hij houdt deze vast alsof het een geladen geweer is. Laat die

spionnen maar komen! Hij kan ze allemaal aan.

Als hij het wapen op de ronde eettafel richt, ziet hij mama's lijst onder een kleine schoenendoos uitsteken. Hij laat de spatel vallen en schuift de doos opzij. Maar hij let daarbij niet op de rand van de tafel. De doos valt op de grond en er glijpen allerlei foto's uit.

'Verdorie,' mompelt Bram, terwijl hij alles weer bij elkaar raapt.

Wat een vreemde foto's zijn het. Allemaal hartstikke oud en zonder kleur. Ze hebben een gerafeld wit randje en sommige zijn helemaal bekrast, alsof iemand er met een mes strepen overheen heeft getrokken.

Hij bekijkt er een paar. Het zijn allemaal onbekende mensen. Alhoewel, die vrouw in die lange jurk lijkt op oma Van der Horst. Alleen is ze stukken jonger. Op de foto staat ze voor een gek huis met een golvend dak.

China, denkt Bram. De huizen daar hebben allemaal van die golvende daken.

Op de volgende foto staat Brams oma voor een ander huis. Hij weet niet in wat voor land het is, maar in Nederland is het zeker niet. In de verte zijn namelijk hoge heuvels te zien. En nog verder weg een berg. Of is het een vlek? Bram wrijft er met een vinger over. De berg verdwijnt. Dus toch een vlek. Eronder komt een piepklein woordje tevoorschijn: *Sollia*. Wat zou dat betekenen?

Er komen twee verhuizers de keuken in gelopen. Bram ruimt snel alle foto's op en zet de schoenendoos weer op

tafel. Mama's lijst neemt hij mee naar boven.

Hij blijft aan de foto's denken. Waarom was oma op al die plekken? Ze zegt altijd dat ze nooit Nederland uit is geweest. Waarom zou ze daarover liegen? Tenzij oma iets te verbergen heeft... Net als zijn opa, met zijn vreemde experimenten.

Reis mee naar Brazilië, Noofwegen en China

De tienjarige Bram heeft het moeilijk: het huis waarin hij opgroeide is gesloopt, hij moet zijn vrienden achterlaten en tot overmaat van ramp moet hij ook nog eens verhuizen naar het grote landhuis van zijn opa en oma. Daar is het stil... en eng. Bram hoort vreemde geluiden op zolder. Hij hoort iemand lopen. Als hij gaat kijken, wordt zijn zusje meegenomen door de angstaanjagende Zolderschimmen. Hij ontdekt dat hij via dozen de hele wereld over kan reizen en belandt in een hels avontuur in een poging zijn zusje te redden. Lukt het hem om de enge zoldermannen te verslaan?

NUR 282 | 283

ISBN 9789082190991

9 789082 190991

www.uitgeverijstormsteen.nl